

сякаш невидимо от теб отвърстие на безконечния лабиринт. Минаваш покрай насядали в кръг или до стените цигани, някои от които изобщо не те поглеждат, а други отдалече и задълго те следят с развеселените или тъжните си очи. Посреща те „церемониалният салют“ на една кой знае от колко години неспирала музикална гръмотевична вълна. Малко по-нататък, след като си отминал нейните заглъхващи с шума си владения, попадаш в място на злокобна, гробна тишина или на коварно безмълвие. Сякаш не си в този населен от хора, а в съвсем обезлюден от тях свят. И въпреки това не можеш да се освободиш от впечатлението, че в този мрак, убийствено мълчание, задгробна тишина, странна застиналоост и натрапчива неподвижност всъщност от всички посоки си наблюдаван, че всеки твой жест, всеки поглед и всяка крачка са следени. Сякаш отвсякъде се долавя някакво издайническо придвижване, някаква перфидна и блуждаеща, но устремена и към теб незрима виталност, някакъв нечут в тази адска тишина, но стряскащ и пронизващ те предупредителен кръсък или някакъв надменно и самоуверено разпростиращ се посред мрачните ти предчувствия и миньорните ти изживявания набъбващ присмех. Лавинообразно растат усещанията за някакво невидимо от теб, но приближаващо и обгръщащо те, невъобразимо по динамиката си движение на духове и тела, на събития и процеси, неподвластни на способността на теб – нерома – да проникнеш в катакомбите на тяхната действителна (а не примамливо привидна, илюзорно фалшифицирана от обстановката) същност и тайна.

След няколко крачки пак попадаш в нов свят. Атмосферата му сякаш е своеобразно неспирно „виенско колело“ от звуци, шумове, движения, зримости, миризми, събития и пр. Неудържима и неподвластна на нищо мобилност. Но странно! Мобилност, която обаче вътрешно ти говори за своята сякаш извечна и монотонна непроменимост. Сблъскваш се със странна, парадоксална, изконна обездвиженост на движението, на духа и телесността, с неразбираема като че ли ограниченост и скованост на неограничимото в това ромско пространство и неспирно бликащата, пулсираща и сякаш вечно жива събитийност в неговите територии. Усещаш близо до себе си дъха на друго време, сякаш на друга история, на друг свят, които са до теб и в същото време са далеч от теб. И се питаш реалност или